

ΑΡΧΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ > Ιστορίες ενσωμάτωσης: Ο Χαλίλ από το Αφγανιστάν

Ιστορίες ενσωμάτωσης: Ο Χαλίλ από το Αφγανιστάν

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

ΜΕΛΕΤΕΣ - ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

ΕΡΕΥΝΕΣ

Μαρ 18, 2019

Ο Χαλίλ χαμογελά στους δρόμους της Αθήνας
Αγγελική Σταματάκη

Χρήστος Λαζαρίδης

Ο Χαλίλ εξηγεί τη σημασία της δουλειάς του ως διερμηνέα. Επισημαίνει τη σημασία του να αποκτούν οι πρόσφυγες πρόσβαση στις πληροφορίες, αφού έρχονται σε ένα περιβάλλον, όπου η επικοινωνία είναι δύσκολη υπόθεση

Η «Εφ.Συν.» αναδημοσιεύει σε τακτικά διαστήματα από το Ελληνικό Φόρουμ Προσφύγων ιστορίες προσφύγων και μεταναστών που ζουν στην Ελλάδα και, με όλες τις ευκολίες και τις δυσκολίες της καθημερινής ζωής, έχουν καταφέρει να ενσωματωθούν στην ελληνική κοινωνία.

Ο Χαλίλ Αλιζάντα είναι τριάντα δύο (32) ετών και γεννήθηκε στο Γκαζνί του Αφγανιστάν, τριάντα περίπου χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα Καμπούλ. Σήμερα εργάζεται ως πολιτισμικός διαμεσολαβητής στην Caritas Hellas, ενώ, παράλληλα είναι ηθοποιός και διατηρεί και μία θεατρική ομάδα για παιδιά πρόσφυγες.

«Ζω στην Ελλάδα τα τελευταία έντεκα χρόνια και ομολογώ πως αυτά είναι τα καλύτερα της ζωής μου μέχρι στιγμής. Όταν έφτασα εδώ, ήμουν πολύ νέος, είκοσι ενός, μόλις, χρόνων. Στα χρόνια αυτά πήρα αποφάσεις πολύ κρίσιμες για εμένα και τη ζωή μου. Εγκατέλειπα το Αφγανιστάν το 2001 λόγω του πολέμου μαζί με όλη μου την οικογένεια. Ήμουν τότε δεκατεσσάρων ετών. Πρώτα πήγαμε στο Πακιστάν. Μετά εγώ μαζί με το μεγάλο μου αδελφό πήγα στην Τεχεράνη, στο Ιράν. Μείναμε μερικά χρόνια εκεί. Το 2002 ο αδερφός μου έφυγε για τη Σουηδία. Εγώ έφυγα το 2006. Όλοι ξέρουν πόσο δύσκολο είναι ένα τέτοιο ταξίδι».

Ταξίδι στην Ελλάδα

«Περπατούσα για δύο μερόνυχτα στα σύνορα Ιράν – Τουρκίας. Ήμουν πισιρικός, οπότε, αυτό ήταν κάτι που μπορούσα να κάνω. Θυμάμαι, όμως, άτομα που τα πόδια τους είχαν πραινίσει από το κρύο. Κάποιοι αναγκάστηκαν να τα κόψουν. Με την έβδομη προσπάθεια κατάφερα να περάσω από την Τουρκία στην Ελλάδα. Η πέμπτη και η έκτη προσπάθεια μου ήταν τραγικές. Μας έπιασαν οι λιμενικοί, μας πήγανε στη Μυτιλήνη, μας πήραν τα λεφτά και την επόμενη μέρα μας ξεφούσκωσαν τη βάρκα, πήραν τα κουπιά μας και μας άφησαν εκεί. Ήμασταν κάπου στις σαράντα ώρες στη θάλασσα και τριγυρνούσαμε στο νερό με τα χεριά μήπως βρούμε κάποια άκρη. Ένας Τούρκος ψαράς μας βρήκε και μας μάζεψε στο καράβι του. Μας έσωσε τη ζωή. Μετά μας παρέδωσε στις τουρκικές αρχές, στη Σμύρνη.

»Όταν τελικά τα κατάφερα, πέρασα στη Μυτιλήνη. Μεταφέρθηκα στην Καλλονή κι από εκεί στην Αθήνα. Δεν είχα κανέναν. Είχα γνωρίσει από το ταξίδι κάποια παιδιά από το Αφγανιστάν. Φτάσαμε μαζί στο κέντρο της Αθήνας. Από τότε ξεκίνησε ο αγώνας μου μέχρι σήμερα.

»Έπρεπε να βρω κάποιον για να μη μείνω στο δρόμο. Δεν ήξερα τη γλώσσα, δε μπορούσα να μιλήσω με κανέναν, ήταν σαν να μην έχω μάτια. Είχα έναν ξάδερφο της μάνας μου που ζούσε από καιρό εδώ στην Αθήνα. Τον βρήκα και ηρέμησα για ένα διάστημα. Στο μεταξύ έμαχνα για δουλειά γιατί έπρεπε να επιβιώσω. Βρήκα έναν Αιγύπτιο που είχε ένα μαγαζί με ραπτικά. Δούλεψα σε αυτόν για ενάμιση μήνα. Βρήκα κάποιους φίλους και αποφασίσαμε να νοικιάσουμε ένα μικρό σπιτάκι στην Κυψέλη. Θέλαμε να μοιραζόμαστε τα έξοδα. Μετά δούλεψα οικοδομή για δύομισι χρόνια. Έπρεπε να βγαίνει το μεροκάματο. Παράλληλα, ξεκίνησα μαθήματα ελληνικών στη Φιλοσοφική Σχολή της Ζωγράφου. Ήταν πολύ πρωί η δουλειά μου και καμιά φορά με έπαιρνε ο ύπνος στην τάξη. Στην οικοδομή, όμως, μιλούσαν όλοι ελληνικά οπότε αυτό με βοηθούσε πολύ στο να μαθαίνω τη γλώσσα, μαζί με τα μαθήματα».

Χαλίλ για όλες τις δουλειές

«Από το 2011 ξεκίνησα να δουλεύω ως διερμηνέας μαζί με οργανώσεις. Δούλεψα στα κέντρα κράτησης της Αμυγδαλέζας, της Πέτρου Ράλλη, στο Ελληνικό. Έχω συνεργαστεί με το υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής και σήμερα δουλεύω με την Caritas. Όταν ήρθα εγώ στην Ελλάδα ήταν πιο δύσκολα τα πράγματα. Σήμερα, υπάρχουν αρκετές οργανώσεις που μπορούν να βοηθήσουν, υπάρχουν υπηρεσίες πρώτης υποδοχής. Στο πιο πρόσφατο μεγάλο κύμα προσφύγων υπήρχαν, πλέον, άνθρωποι που ήξεραν πως μπορούν να βοηθήσουν. Αυτά όταν ήρθα εγώ δεν υπήρχαν».

Ο Χαλίλ εξηγεί τη σημασία τη σημασία της δουλειάς του ως διερμηνέας. Επισημαίνει, μάλιστα, τη σημασία του να αποκτούν οι πρόσφυγες πρόσβαση στις πληροφορίες, αφού έρχονται σε ένα διαφορετικό περιβάλλον, όπου η επικοινωνία είναι μία δύσκολη υπόθεση.

«Η δουλειά του διερμηνέα δεν είναι απλή. Έχω συνεργαστεί με ψυχολόγους, με γιατρούς κι αν δεν υπήρχε η δική μου δουλειά, δε θα κατάφερναν ποτέ να επικοινωνήσουν με τον πρόσφυγα ή τον μετανάστη. Ένας άνθρωπος είχε πρόβλημα με την καρδιά του. Έπρεπε να επικοινωνήσω μαζί του και μετά με τον γιατρό του έτσι ώστε να εξηγήσω αναλυτικά τα προβλήματά του. Θυμάμαι ένα παιδί που το βοήθησα να πάει σχολείο κι όπου πάει αναφέρει το όνομά μου και με ευχαριστεί. Πλέον, μιλάει πάρα πολύ καλά ελληνικά. Τον λένε Ζαϊγκούλ. Εμένα μου αρκεί το ότι είναι καλά και πηγαίνει μπροστά. Το σημαντικότερο πράγμα που πρέπει να κάνει ένας πρόσφυγας σε ένα διαφορετικό περιβάλλον είναι να μάθει τη γλώσσα. Αυτό θα του ανοίξει το δρόμο μετά».

Η δουλειά στα κέντρα κράτησης

«Από τη δουλειά μου στα κρατητήρια έχω πολλές εικόνες. Το πιο άσχημο που θυμάμαι είναι όταν οι κρατούμενοι έπαιρναν ψυχοφάρμακα. Είχαν πολύ ένταση και τα φάρμακα τους ηρεμούσαν. Έχω δει κρατούμενους να κόβουν τα χέρια τους, να κάνουν απόπειρες αυτοκτονίας. Ήταν πραγματικά δύσκολο. Κάποιοι επειδή δεν είχαν χαρτιά έμεναν μέχρι και δεκαοκτώ (18) μήνες κρατούμενοι. Από έξι (6) μέχρι και δεκαοκτώ (18) μήνες έλεγε ο νόμος. Ήταν σκληρό.

»Θα μπορούσα να κάνω μία άλλη, οποιαδήποτε δουλειά. Θα μπορούσα να γίνω ηλεκτρολόγος, να συνεχίσω στην οικοδομή, να ανοίξω ένα δικό μου μαγαζί. Η δουλειά που έκανα στα κέντρα κράτησης ήταν κάτι άλλο. Βοηθούσα κόσμο που δεν είχε κανέναν τρόπο να επικοινωνήσει. Ήμουν τα μάτια ενός τυφλού. Φυσικά, ζούσα από αυτή τη δουλειά. Έπρεπε κι εγώ να ζήσω μέσα από μία τίμια δουλειά. Προσπαθούσα να τους καθοδηγήσω σε έναν σωστό δρόμο. Να μάθουν την ελληνική γλώσσα, την κουλτούρα και την κοινωνία. Να βρουν πρόσβαση σε όλα όσα χρειάζονται για να φτιάξουν τη ζωή τους. Αυτό που δεν είχα εγώ, ήθελα να βοηθήσω να το έχουν εκείνοι».

Η οικογένεια και η «χαμένη πατρίδα»

Ο ίδιος μιλάει με πολύ περηφάνια για τα αδέρφια του στη Σουηδία. Για τη μικρότερη αδερφή του που ακόμα ψάχνει τι θα γίνει όταν μεγαλώσει, για τη μεγαλύτερη που θέλει να ασχοληθεί με τη ψυχολογία, για τον μικρό αδερφό του που είναι φοβερός αθλητής και για τον μεγάλο που έχει "ωραίο μυαλό". Εκφράζει, όμως κι ένα μεγάλο παράπονο...

«Δε μου λείπει καθόλου το Αφγανιστάν. Ο μόνος λόγος που θα επέστρεφα είναι για να δω την αδερφή μου. Η πατρίδα αυτή είναι χαμένη για εμένα. Δεν έχω δει κάτι ωραίο εκεί. Μόνο πόλεμος, τσακωμοί, σκοτώνει ο ένας τον άλλο. Δεν έχω δει αγάπη για τον άνθρωπο. Έχω λίγους συγγενείς εκεί γιατί οι περισσότεροι έχουν φύγει μακριά. Η οικογένειά μου είναι στη Σουηδία, στη Γαλλία και στην Αυστραλία. Είμαστε έξι (6) αγόρια και τρία (3) κορίτσια. Δεν έχουμε καταφέρει ποτέ να μαζευτούμε όλοι μαζί σε ένα τραπέζι. Η μάνα μου είναι βουδ και θάλασσα. Έτσι την λέω. Είναι πολύ δυνατή γυναίκα (σ.σ. αναφέρει με δέος)».

Η αγάπη για το θέατρο

«Είμαι ηθοποιός, πέρα από όλα τα άλλα. Έχω παίξει σε αρκετά θεατρικά και στο σινεμά στην ταινία του Κωνσταντίνου Γιάνναρη "Man at Sea" (2011). Το πρώτο κείμενο που διάβασα για να παίξω ήταν οι "Πέρσες" του Αισχύλου. Είχαμε κάνει μία σύνδεση αυτού του έργου με τη σημερινή ζωή. Προσπαθήσαμε να δείξουμε μέσα από την παράσταση ότι ο κόσμος παραμένει ίδιος. Ανεβάσαμε αυτήν την παράσταση στο Φεστιβάλ Αθηνών. Πήγε πολύ καλά και μας κάλεσαν να παίξουμε στο Εθνικό Θέατρο της Φινλανδίας. Επιστρέψαμε το καλοκαίρι στο Φεστιβάλ "Mind the Fact" και το 2017 έπαιξα πάλι στο Φεστιβάλ Αθηνών. Έχω συνεργαστεί για μία σεζόν στο θέατρο "Γκλόρια" με τον Λάκη Λαζόπουλο και τη Μαρία Καβογιάννη στην παράσταση "Θεέ μου τι σου κάναμε".

»Στο μεταξύ δούλεψα καθημερινά και στη δομή φιλοξενίας στο Ελληνικό. Το πρωί εκεί και το απόγευμα στο θέατρο. Ήταν δύο πράγματα εντελώς διαφορετικά. Στο Ελληνικό δούλεψα αρχικά ως διερμηνέας και μετά ως συντονιστής. Είχα πολλές ευθύνες και ήταν δύσκολη η δουλειά. Το θέατρο ήταν κάτι άλλο όμως. Κωμωδία, γέλιο. Κι από κάτω ένα κοινό πεντακοσίων ατόμων. Ένιωθα πολύ ωραία. Ήταν δύο ξεχωριστοί κόσμοι στους οποίους υπήρχα ταυτόχρονα.

»Το θέατρο και η τέχνη με έχει κρατήσει κοντά στους ανθρώπους. Εάν δεν το είχα αυτό, δε θα ένιωθα κι εγώ καλά. Στο θέατρο και στην τέχνη εκφράζω όλα όσα νιώθω μέσα μου. Όλα αυτά τα συναισθήματα και την ενέργεια που έχω.

»Τα τελευταία δύο χρόνια, έχω μία νέα θεατρική ομάδα στο κοινωνικό κέντρο της Caritas στο Νέο Κόσμο η οποία αποτελείται από παιδιά πρόσφυγες. Μέσα σε μία εβδομάδα από το ανοιχτό κάλεσμα που κάναμε, μαζεύτηκαν είκοσι πέντε (25) άτομα. Αυτό σημαίνει ότι η ιδέα ήταν καλή. Αυτά τα παιδιά δεν είχαν δει θέατρο, δεν είχαν κάποια επαφή με όλο αυτό. Έτσι, μου δόθηκε κι εμένα η ευκαιρία να τους μάθω όλα όσα έμαθα κι εγώ. Φέτος ξεκινήσαμε να διαβάζουμε ελληνική μυθολογία. Αφού τη μεταφράζω στα παιδιά, μετά συζητάμε για τα θέματα που βγαίνουν από τα διαβάσματά μας και βλέπουμε τι από όλα αυτά μπορούμε να κάνουμε το καλοκαίρι παράσταση. Είναι μία πολύ ευχάριστη διαδικασία.

»Η τέχνη είναι σαν θεραπεία. Όταν ανεβαίνεις στη σκηνή είσαι ελεύθερος. Αυτό προσπαθώ να τους περάσω».

Πηγή: <https://www.efsyn.gr>

76

◀ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ

Νέος Ποινικός Κώδικας: Βιασύνες, ερωτηματικά και προβληματισμοί

ΕΠΟΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ ▶

1922: όταν η γυναίκα πρόσφυγας θεωρήθηκε απειλή για την ηθική τάξη της κοινωνίας